

“Ολίγος καιρός και στήλη θα αναγερθή να διαιωνίση τα ονόματά σας”

/ [Ιστορία - Εθνικά Θέματα](#)

Η Μάχη του Δραγατσανίου ήταν στρατιωτική σύγκρουση ανάμεσα στις δυνάμεις της Φιλικής Εταιρίας και στρατευμάτων της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, στα ευρύτερα πλαίσια της της Ελληνικής επανάστασης του 1821.

Έλαβε χώρα στις 6 και 7 Ιουνίου του 1821 στο Δραγατσάνι της Βλαχίας.

Στις 30 Απριλίου 1821 πραγματοποιήθηκε, με τη συγκατάθεση της Ρωσίας, είσοδος των Οθωμανικών στρατευμάτων στη Μολδοβλαχία. Με αρχιστράτηγο το βαλή της Σιλιστρίας Σελίμ Μεχμέτ, οι Οθωμανοί πέρασαν τα σύνορα από την περιοχή της Βράιλας και η πρώτη μεγάλη σύγκρουση έγινε την 1 Μαΐου 1821 στο Γαλάτσι - στο οποίο η ελληνική σημαία είχε υψωθεί στις 21 Φεβρουαρίου 1821 από το Βασίλειο Καραβία - το οποίο οι Τούρκοι ανακατέλαβαν με μεγάλες απώλειες στον άμαχο πληθυσμό. Καθόλη τη διάρκεια του Μαΐου 1821, άλλες συγκρούσεις του τουρκικού στρατού με τους Έλληνες έλαβαν χώρα, χωρίς οι δυνάμεις του

Υψηλάντη να έχουν κάποια επιτυχία. Οι Έλληνες συγκεντρώθηκαν στο Ρίμνικο, που απείχε 8 ώρες από το Δραγατσάνι, ενώ οι Τούρκοι, που η δύναμη τους ανερχόταν στους 2.600 άντρες, κατέλαβαν τα μοναστήρια Σερμπανεστίου, Σταντσεστίου, Στραζεστίου και Μαμούλ, κλείνοντας την είσοδο της κοιλάδας των Καρπαθίων. Συγχρόνως 800 Τούρκοι μετακινήθηκαν στο Δραγατσάνι. Τελικά ο Αλέξανδρος Υψηλάντης αποφάσισε να αντιμετωπίσει τους Τούρκους στη πεδιάδα του Δραγατσανίου με όλο του το στρατό, που αποτελούσαν 5.000 πεζοί, 2.500 ιππείς και 4 κανόνια.

Η μάχη του Δραγατσανίου

Τα πρώτα ελληνικά τμήματα ξεκίνησαν προς την κατεύθυνση του Δραγατσανίου στις 3 Ιουνίου 1821, με άσχημες καιρικές συνθήκες και έφτασαν στην περιοχή στις 6 Ιουνίου. Οι θέσεις που κατέλαβαν οι Έλληνες στους πρόποδες των γύρω βουνών παρείχαν πλεονεκτήματα, και ο αρχηγός των τουρκικών δυνάμεων του Δραγατσανίου Καρά Φεϊζ, για να αντιμετωπίσει τα ελληνικά τμήματα, άρχισε να κατασκευάζει οχυρώματα και συγχρόνως να πυρπολεί τμήμα του χωριού.

Ενώ όμως ο Υψηλάντης, που βρισκόταν σε απόσταση τριών ωρών από το σημείο της μάχης, συσκεπτόταν με το Γεωργάκη Ολύμπιο, ο χιλιάρχος Βασίλειος Καραβίας, στις 7 Ιουνίου 1821 και παρά τις αντίθετες διαταγές για καμιά ελληνική κίνηση πριν τις 8 Ιουνίου, επιτέθηκε με 800 ιππείς εναντίον της μονής Σερμπανεστίου, όπου είχαν οχυρωθεί οθωμανικές δυνάμεις. Ωστόσο η επίθεση απέτυχε και πολλοί από τους ιππείς εγκατέλειψαν τον αγώνα και έφυγαν προς το γειτονικό δάσος. Ο Νικόλαος Υψηλάντης, επικεφαλής του Ιερού Λόχου, έσπευσε προς βοήθεια με 375 αξιωματικούς και οπλίτες, αλλά με την πρώτη ευκαιρία το τμήμα του Καραβία λιποτάκτησε προς το δάσος, αφήνοντας τους Ιερολοχίτες να πολεμούν μόνοι τους χωρίς την υποστήριξη ιππικού.

Ο διοικητής των Τούρκων Καρά Φεϊζ τους ζήτησε να παραδοθούν δίνοντάς τους υπόσχεση ότι θα τους χαρίσει τις ζωές. Οι Ιερολοχίτες του απάντησαν: «Οι Έλληνες δεν παραδίδονται». Έτσι ο Ιερός Λόχος δέχτηκε επίθεση από το τουρκικό ιππικό, αρνούμενος το κάλεσμα να παραδοθεί, με αποτέλεσμα να υποστεί σοβαρές απώλειες.

Ο σημαιοφόρος του λόχου, 25 αξιωματικοί και 180 στρατιώτες έπεσαν νεκροί, ενώ 37 Ιερολοχίτες αιχμαλωτίστηκαν. Στη κρίσιμη στιγμή της μάχης έφτασε ο Γεωργάκης Ολύμπιος ο οποίος διέσωσε τους υπόλοιπους, 136 συνολικά, μεταξύ των οποίων και ο αρχηγός Νικόλαος Υψηλάντης και ο υπασπιστής του Ιερού Λόχου Αθανάσιος Τσακάλωφ, συνιδρυτής της Φιλικής Εταιρείας.

Οι Συνέπειες της μάχης

Μετά την καταστροφή στο Δραγατσάνι, η επανάσταση στη Μολδοβλαχία είχε πλέον κριθεί. Οι εθελοντές λιποτάχτησαν και ο στρατός του Υψηλάντη διαλύθηκε. Ο Υψηλάντης κατέφυγε στο Ρίμνικο, όπου στις 8 Ιουνίου 1821 συνέταξε την τελευταία διαταγή του, με την οποία στιγματίσε την προδοσία του πολιτικού και στρατιωτικού του επιτελείου και εξήρε την αυτοθυσία του Ιερού Λόχου:

«Σεις δε σκιαί των γνησίων Ελλήνων και του Ιερού Λόχου, όσοι προδοθέντες επέσατε θύματα δια την ευδαιμονίαν της πατρίδος, δεχτήτε δι' εμού τας ευχαριστήσεις των ομογενών σας! Ολίγος καιρός και στήλη θα αναγερθή να διαιωνίση τα ονόματά σας. Με χαρακτήρες φλογερούς είνε εγκεχαραγμένα εις τα φίλτρα της καρδιάς μου, τα ονόματα εκείνων όσοι μέχρι τέλους μ' έδειξαν πίστιν και ειλικρίνειαν. Η ενθύμησίς των θα είναι πάντοτε το μόνον δροσιστικόν ποτό της ψυχής μου».

Η μάχη αποτέλεσε και το ουσιαστικό τέλος της Φιλικής Εταιρίας. Ο Τσακάλωφ κατέβηκε στη Ρούμελη προκειμένου να βοηθήσει την επανάσταση που είχε λίγο πριν ξεσπάσει. Ο Υψηλάντης συνελήφθη και φυλακίστηκε στην Αυστρία όπου κατέφυγε με τα εναπομείναντα στρατεύματα, ενώ ο Ολύμπιος ανατινάχτηκε μαζί με τους άντρες του και δυνάμεις του εχθρού στη μονή Σέκου της Μολδαβίας, όπου είχε αποκλειστεί από τα Οθωμανικά στρατεύματα.

Πηγή: cognoscoteam.gr